

Licuricii

Ioan Popa

Noaptea e sumbră și proscrisă,
prin fereastra larg deschisă
intră luna pătrată.
Se pitește jos supărată...
Șoaptele noastre mieroase
sună puternic, ucigător de tăioase!
Te ghemui la pieptul meu
căutând confortul unui semizeu,
te strâng mai aproape
ești a mea muză eternă
încătușată în lanțul
din fulgii de pernă
și cheia o arunc afară pe fereastră
la doi licurici
mai îndrăgostiți decât noi!
Licurici
aprinși de a dragostei lumină,
încât, la ei și Luna se închină!
Stelele, în ei, se oglindesc
și ele
geloase, resemnate, se sting încet,
încet, pe Calea Lactee...
Sărutul tău ușor, ca de floare,
de teamă
să nu frângi echilibrul nopții,
mă prinde în transă amețitoare,
inima-mi galopează,
crește-n proporții...
ia amploare!
Pentru nopțile următoare,
cu rugă de copilă îmi ceri legământ,
să rămân până la iarnă
Licuriciul tău
pe Pământ!